

Teater Malpertuis geeft „Hendrik V” ludiek profiel

van onze meewerker

GENT — Teater Malpertuis neemt dit jaar tweemaal Shakespeare op de affiche: *Hendrik V* en *Koning Lear*. Voor het tweede doet Herman Verschelden een beroep op Johan Boonen, die het gegeven helemaal herschrijft voor twee personages; de nieuwe titel wordt *Vorst aan de grond*. In *Hendrik V* blijft regisseur Ruurd van Wijk veel dichter bij de tekst van Shakespeare, in de vertaling van Courteaux. *Hendrik V* reist door Vlaanderen.

Op papier is *Hendrik V* niet het interessantste historisch drama van Shakespeare. Het gaat over de jonge Engelse koning Hendrik, die aangespoord door een stel opportunistische kerkelijke gezagdragers, stappen onderneemt om Frankrijk in te lijven. Hij houdt er alvast de dochter van de Franse koning aan over. Het stuk is episch opgebouwd, springt afwisselend van het ene kamp in het andere, heeft geen tragische plot en biedt weinig of geen psychologische diepgang.

Teater

Wat doe je daar vandaag mee? Om praktische redenen begin je natuurlijk met de uitgebreide bezetting te reduceren. In Malpertuis blijven zes acteurs over. Peter De Graef speelt Hendrik; Goele Derick, Marnick Bardin, Ludo Buschots, Pierre Callens en Daan Hugaert verdelen de rest. Zo'n reductie brengt uiteraard ook knipwerk mee en dus een „verlichting” van de tekst. Maar met welke bedoelingen kies je dan het stuk?

Volgens het informatieblad van Malpertuis zou *Hendrik V* hét onderhandelingsstuk bij uitstek zijn, gekozen vanuit het besef dat er in de wereldgeschiedenis nog nooit zoveel onderhandeld werd als nu en dat de resultaten nog nooit zo pover waren. Ik heb het gevoel dat de regisseur dat zelf niet echt gelooft.

Zijn aanpak legt althans andere klemtonen. Hij liet zich blijkbaar inspireren door de functie die Shakespeare het koor toebedeelt. Dat koor geeft voor elk bedrijf commentaar en biedt het publiek zijn diensten aan om het gebrekkige uitbeeldingsvermogen van het teater te helpen compenseren door noodgedwongen een beroep te doen op de verbeelding van de toeschouwer. De ironi-

sche afstand tussen het „heroïsche” verhaal (in werkelijkheid) en de teatrale vertelling (op scène) vormt het uitgangspunt van zijn regie.

Hiermee kun je inderdaad je intenties duidelijk maken. *Hendrik V* is een stuk over macht. Aangezien omgaan met macht en machtsvertoon eigenlijk ook een vorm van teater zijn, zou bij voorbeeld een min of meer karikaturale speelstijl de essentie van het stuk kritisch kunnen doorlichten. Een gelegenheid om de heerser Hendrik te ontmaskeren als een acteur in het teater van de macht, en tegelijk om de macht van het teater te demonstreren. Dit opzet blijft echter steken in een overwegend vormelijke be-doening.

De voorstelling valt uiteen in ludieke en kabaretse momenten, die te veel „show” op zich zijn, bovendien soms flauw studentikoos, maar technisch vlot aan elkaar gespeeld. In zijn spreken en handelen is deze Hendrik een stumperd, een gevaarlijke dan wel, maar dat blijkt niet uit de voorstelling. De impact van het kluchtige op het wezen van de materie is m.a.w. gering. Sommige scènes, raar smoelwerk of grappige houdingen kunnen de toeschouwer enkel vluchtig amuseren. De taferelen die „serieuzer” gespeeld worden, zijn vlak en grijs.

Het is alsof de acteurs de hele tijd „figuurtje” spelen. Goele Derick speelt het koor in veel gedaanten. Ze is presentatrice, cabaretière, vlaggezwaaiester (een moderne Marianne op de barrikade), futuristische speleologe of wat dan ook. Leuk gepresenteerd, maar waartoe?

Ook vestimentair wordt er nogal wat gestoeid. De uitstaande Breughelguld in de mannenbroeken werkt onrechtstreeks als een hint voor het idee dat agressie en machtswellust zich ook in termen van seks vertalen. Dat de voorstelling als omlijsting zweele Marlene Dietrich meekrijgt, die zingt dat ze *von Kopf bis Fuss auf Liebe eingestellt ist*, aksentueert die gedachte.

Het mooiste tafereel is de slotscène, waarin Hendrik eerst zijn prinses ruw verkracht, zo zijn ware aard en bedoelingen blootlegt, en daarna authentiek sullig of geslepen, haar hart voor zich probeert te winnen. Hier raakt het groteske de kern.

Fred SIX

Tot einde november.

De Standaard

16/10/92.